

N:o 3

A.-B. Centraltryckeriet
Örebro 1916

Mars 1916

Äges af:
Svenska Brandmänna-
Förbundet

Utkommer en gång i mån.

Redaktör och utgifvare:

ARV. W. SVENSSON
ÖREBRO
Telefon 26

Prenumerationspris:
Kr. 2:75 för år. Lösn. 25 öre

Annonspriser:
I texten 1 kr., å andra platser
70 öre pr cm. och spalt

Den elektriska strömmens inverkan på människokroppen samt behandling af förolyckade.

Föredrag vid Falu ingenjörsklubbbs årsmöte, af ingenjör J. von Sydow.

Vid vanlig växelström behöfs blott en half sekunds kontaktstid för att orsaka hjärtvibrationer. Det är dock ej spänningen, utan strömstyrkan, strömtätheten, som är utslagsgifvande. Med likström måste man uppnå 4 gånger så stor strömstyrka som med växelström för att uppnå samma resultat. Likström är därför ej så farlig som växelström. De erfarenhetsrön man gjort vid djurexperiment kunna helt naturligt ej i hela sin omfattning direkt tillämpas på människan. Detta bevisas redan af det ofvan påvisade faktum, att olika djurarter äro olika mottagliga. I viss mån äro dock djurförsöken tillämpliga på människan. I första hand åstadkommer högsänning på en människa bedöfnig samtidigt med tillfällig andningsförlamning och hjärtats afstannande, hvilket dock ej nödvändigt måste medföra döden. Där emot kan lågsänning eller rättare en lägre strömstyrka åstadkomma hjärtvibrationer och därigenom döden.

I Amerika användes vid de första afrättningarna 1890 c:a 1,600 volt 102,3 eller 204,6 perioder med en kontakt på huvudet och den andra

på ryggen eller benet, men måste vid första af-rättningen strömmen tillslås två gånger innan döden inträdde. Mördaren Taylor utsattes för 1,260 volt, och kunde man efter 25 sekunder ej iakttaga några pulsslåg. Efter en half minut började svaga pulsslåg, som efterhand blefvo kraftigare och äfven andningsrörelser visade sig, hvar för strömmen åter slöts. Då klickade dynamomaskinen. Andningen blef snarkande. Efter en half timme var pulsen uppe i 100 slag och ökade till 120 med 18 andetag pr minut. Delikventen kastade sig åt sidan, hvar för han fick en morfinsprutning och blef därefter kloroformerad, hvilket dock ej hindrade, att han öppnade ögonen och skrek. Äntligen efter 45 minuter kunde strömmen åter slutas så att döden följde. Numera börjar man med 1,500 volt för att bedöfva delikventen, hvarefter spänningen sänkes till 150 volt. Vid företagna obduktioner af två på dylikt sätt afrättade slogo hjärtförmaken, men själfva hjärtat visade de vid djurförsöken förut kända vibrationerna.

Då hjärtat stannar, inträder efter 2 minuter

långsam förlämnung af hjärnbarken i följd af brist på blod, och efter 5—10 min. förlämnung af andningscentra. De första minuterna efter ett olycksfall äro därför de viktigaste att tillvarataga och det är oftast under denna tid skendöden öfvergå till verklig död. Konstgjord andning måste därför *omedelbart* börja. Därvidlag får man ej låta sig afskräckas, under tro att det är hopplost, om den förolyckade blifvit mycket svårt bränd, som ju ofta händer med högspänning. Tvärtom äro utsikterna då bättre, än om inga brännsår uppstått. Brännsåren öka motståndet i strömkretsen högst väsentligt, hvarigenom strömstyrkan minskas. Äro livsviktiga organ skadade, tjäna upplifningsförsök helt naturligt ej till något. Uppstå inga brännsår sjunker motståndet i kroppen och strömstyrkan växer.

För upplifvande af förolyckade användes hos oss liksom i Tyskland den Silvesterska metoden, där patienten lägges på rygg och konstgjord andning åstadkommes genom armrörelser. Då man i regel måste hålla på med dessa rörelser ganska länge, upp till två timmar, ja, enligt elektriska inspektionens rapporter har i ett fall naturlig andning uppnåtts först efter 4 timmar, blir detta arbete synnerligen ansträngande. En ensam person torde svårligen orka med att efter denna metod hålla på så länge. Dr: K. A. Fries har därför konstruerat en apparat för konstgjord andning, som ansluter sig till den Silvesterska metoden, och tillverkas den hos A.-B. Stille-Werner i Stockholm och underlättar arbetet i hög grad. Denna apparat, som kostar c:a 100 kr., borde därför finnas vid hvarje elektrisk anläggning.

I England och Amerika användes den Schäferska metoden, där patienten placeras på magen, och man sittande gränslö öfver hans ben söker med tidvis hoppressning af bröstkorgen, som sedan af sin egen elasticitet åter skall utvidgas, åstadkomma konstgjord andning. Denna metod är mindre tröttsam att arbeta med, men ehuru den kan med fördel användas på drunknade, har den dock vissa nackdelar och kan ej bli så effektiv som den Silvesterska metoden.

I Tyskland har mycket puffats för en apparat "Pulmotor", som pumpar syrgas in i lungorna. Ehuru pulmotorn sedan några år är spridd i hundratals exemplar i Tyskland, känner man ännu ej ett enda elektriskt olycksfall, där den förolyckade räddats medelst pulmotorn, medan man kan konstatera ett ganska stort antal fall, där den Silvesterska metoden visat godt resultat. Arbetet med denna sistnämnda metod verkar dels på hjärtat, som genom andningsrörelserna erhåller en sorts massage, och dels på blodet, som syrsättes af den in- och utströmmande luften. Med pulmotorn kan dylik hjärtmassage endast i ringa grad åstadkommas. Kolstyrkan i blodet verkar retande

på andningscentra, och man kan därför tänka sig, att en för stark syrsättning af blodet motverkar den naturliga andningsverksamheten. Dessa två omständigheter kunna förklara, hvarför pulmotorn, som bör vara mycket lämplig vid gasförgiftningsfall, ej visat några resultat på elektriska förolyckade.

I Österrike har framkastats förslag att i förtviflade fall gifva patienten en stöt med högspänning, men hvem kan med säkerhet afgöra, när ett fall är förtvifladt, och hur skall man kunna vara säker på, att strömstöten ej blir för stark? Möjligare synes då vara, att gifva patienten en stöt medelst urladdning af ett batteri leydnerflaskor, om så kan ske, då ju detta ej är farligt. För ett eller annat är sedan talades om försök att använda pulserande likström med ganska lågt periodtal, men har denna metod ej senare varit omtalad i fackpressen.

Ju mer electriciteten erhåller vidgad användning, ju fler tillfällen till olycksfall uppstå, men den viktigaste räddningsmetoden blir alltid af preventiv art. Bättre installationer, skarpare kontroll, mera undervisning.

Läser man igenom elektriska inspektionens rapporter och beskrifningar öfver de timade olycksfallen finner man, att ett ganska stort antal fall äro *verkliga* olycksfall, som mänskligt att döma ej skulle kunnat undvikas. En del fall ha orsakats af bristfällig material. Men å andra sidan förekomma många fall, som absolut borde kunnat undvikas. Flera fall äro följden af rent okynne personer som klättrat upp på högspänningsstolpar eller fattat om lågspänningsledningarna för att visa, att det ej var något farligt, eller för att visa sig duktiga, och finga släppa lifvet till eller blefvo svårt skadade. Många fall ha berott af ren oakt-samhet, tanklöshet eller glömska. Ökad undervisning, tydliga varningsanslag etc. torde därför kunna procentuellt sänka antalet olycksfall högst väsentligt.

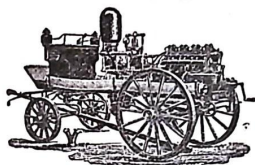
Örebro.

Brandkären har under år 1915 varit allarmrad 32 gånger, däraf för eldsvåda 22 ggr., för soteld 8 ggr., falskt allarm 1 g. och kontakt 1 g.

Ambulansvagnen har under året rekvirerats 239 och poliskärran 95 gånger.

Örebro brandkårs kamratförening har vid hållet årsmöte till styrelse för år 1916 utsett följande medlemmar: ordf. brandm. N. I. Körberg, v. ordf. brandkorpr. J. E. Jansson, sekr. brandm. Hj. Sundholm, kassör v. brandkorpr. E. Johansson; suppl.; brandm. O. Andersson.

Sekr. adr.: Brandstationen.

Henrikssons prisbel. motorsprutor

Försäljas genom

ALLMÄNNA BRANDREDSKAPSAFFÄREN

E. BERGSTRÖM & Co.

STOCKHOLM K.

Telegramadress: "Ideal".

Rikstelefon 2258.

HENRIKSSONS BRANDSLÄCKARE

RAPID & PUMP-RAPID

samt Brandsläckaren n:o 76, modell 1914, 12 liter. Ny för året.

Samtliga godkända af Tarifföreningen.

Pump-Rapid

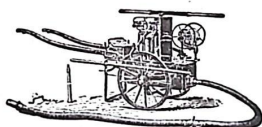
N:o 76

Försäljas genom

HUGO KNOCHENHAUER, Stockholm.

Telegramadress: Knochenhauer.

Rikstelefon 5799.

Telegraf-adr.:
Sprutholaget

HENRIKSSONS Prisbelönda
Handkraftsprutor

försäljas genom

Hrr Järn- & Redskapshandlare

samt i parti från fabriken.

A.-B. S. HENRIKSSON Sprutfabrik,

och Mekaniska Verkstad.

STOCKHOLM 4.

Rikstelefon

6053

Handlade nattvakten rätt eller orätt?

Den 5 mars yppade sig i Atlas' verkstäder vid Torsgatan ett eldsvådetillbud, som nu fått ett efterspel inför polisen. Det är poliskommissarijen Holmgren i Adolf Fredrik, som till poliskammararens afgörande hänskjutit en fråga, som på samma gång rör, huru en nattvakt bör förhålla sig och huruvida de ansvariga vid verkstäderna handskats ovarsamt med elden.

En af Svensk nattvakts män, Karl Johan Lugo, som under natten tjänstgjorde vid verkstäderna, hade märkt eld och rök från en större slagghög, som ligger i närheten af träplank, kolupplag och andra eldfarliga saker. Utan att sätta sig i förbindelse med verkstädernas personal alarmerade han brandkåren, som också körde ut med stor styrka och fick ett ganska besvärligt arbete att undanröja eldfaran. För slaggningen är ingenjör Einar Morin vid Atlas närmast ansvarig, framhåller kommissarijen, men ingenjören anser, att ingen fara förelegat, och att nattvaktens ingri-

pande varit alldeles obehöfligt. I hvarje fall borde han, innan han tillkallade brandkåren, ha vänt sig till Atlas' portvakt och verkställare, hvilka säkerligen ensamma kunnat släcka glöden.

Saken har varit föremål för yttrande från brandchefen, kapten Svinhufvud, som i ganska ampra ordalag säger sin mening. Han anser det helt enkelt oförsvarligt att verkställa slaggnings på detta sätt inom Atlas verkstäder, som på fullgiltiga skal förklarats som eldfarlig inrättning, och där eldsvådar och tillbud icke sällan förekommit. Nattvakten har enligt brandchefens mening handlat på det enda riktiga sättet, och han borde snarare belönas än klandras. I hvarje fall måste det anses mycket farligt att gifva nattvakter annan instruktion, ty om han handlade därefter, kunde lätt en omfattande eldsvåda bli följden. Brandchefen menar, att den ifrågavarande eldfaran ingalunda var bagatellartad, och att slaggnings på detta sätt måste betecknas som synnerligen ovarsamt förfarande med eld.

Prenumerera på

Svensk Brandkårs-Tidning.

Stockholms brandkår förr och nu.

Stockholms brandkårs organisatör, kommandörskaptan Hollstén, har för en hufvudstadstidning, ur hvilken vi hämtat följande, berättat om sina minnen och erfarenheter från brandkårens första skede.

Hur Stockholms brandkår kom till.

Vår hufvudstads nu så populär vordna brandkår räknar sina första anor från en på sin tid mycket begädd och beledad händelse, det så kallade "korfupproret" år 1875.

Stockholm var ingalunda före denna tidpunkt något mönster för landet i brandkårhänseende; långt därifrån! Då hade redan Göteborg sin fasta välorganiserade brandkår, sammaleeds äfven Kristiania. Och hvad styfware var, landets andra stad hade t. o. m. brandskap, något som man häruppe knappast kände ens till namnet.

Eldsläckningen i Stockholm var före nyss nämnda år uppdelad på många händer. De egentliga brandmännen var stadsmiititären, hvars medlemmar lystrade till det föga poetiska vedernamnet "korfvar". Men utom dessa framstående män, som hade sin station i rådhuset, fanns en liten brandkårsafdelning på Söder och en i Höstorgsgränd. Dessa senare åtnjöto för sin gärning en aflöning af 6 riksdaler i månaden och 5 öre om dagen i tobakspengar, men en dylik uppmuntran var näppeligen ägnad att underblåsa någon till äfventyrs inneboende dädkraft. Så fanns det äfven litet primitivt släckningsredskap på polisstationen, hvarjämte de olika handverksskråna, eller kanske rättare sagdt yrkena, till ett antal af 32, hade hvar sin spruta. Och alla dessas chefer rivaliserade vid eldsvådorna, alla ville de kommandera, och då kan man ju föreställa sig, hur pass enhetligt släckningsarbetet blef.

Men så flög den lede helt plötsligt i "korfvarna". De vägrade sans façons på lediga stunder att exercera med en stege, förmodligen finnande all öfning öfverflödigt, och gjorde uppror. Denna händelse öppnade ögonen på stadens fäder, och omedelbart efter denna farsartade händelse fick kommandörskaptan Hollstén i uppdrag att organisera en fast brandkår på 100 man.

Detta var ingen lätt sak till en början, och kåren kunde heller aldrig hållas uppe i full nummerär, trots att brandchefen icke ställde högre fordringar på aspiranterna, än att de rent fysiskt höllo måttet och icke hade suttit på Långholmen! Lönen var då förstås icke svindlande — 15 riksdaler i månaden. Men kommandörskaptan Holl-

stén fick detta oaktadt omkring sig en hop män, galgflågar visserligen i många afscenden, men duktiga pojkar i sitt yrke, sådana, som icke voro ledna att se döden i hvitögat, om så gällde, och det gjorde de också emellanåt.

Det första den nye brandchefen gjorde för sin kårs organisation, var att skaffa brandsoldaterna lämplig fotbeklädnad, i detta fall stöflar. Detta var också allt man hunnit med, då det första elddopet kom, nämligen Centraltryckeriets fruktansvärda brand samma år.

Den nyuppsatta kåren ryckte då dit från alla stationer i staden, hvilka på den tiden voro flera än nu. Men det visade sig genast stor svårighet att skilja brandsoldaterna från de frivilliga brandmännen och den påträngande människomassan, alldenstund de ingen uniform hade. En sergeant kom då på den ljusa idéen att springa omkring med en lykta och lysa på de kringståendes fötter, hittade han då någon med stöflar, så var han genast på det klara med, att han hade en brandsoldat framför sig.

Ett annat talande bevis för de avita förhållandena vid eldsläckning i forna tidens Stockholm fick den nye brandchefen vid samma tillfälle. En af de själfrådiga "handverkssprutcheferna" hade just lätit resa sin stege, på hvars topp en slangförare redan befann sig i fullt arbete, då en brandsergeant i fogligt ton anmärkte på, att stegen ej var ordentligt fastsatt i stödet — själfva vägnen. "Vet hut, karl, det här begriper jag bättre än du!" blef det dumdryga svaret, som omedelbart fick sin replik därigenom att stegen rakade ned och slangföraren blef i det närmaste ihjälslagen.

Brandkåren var i början ytterst impopulär.

Detta låter fullkomligt paradoxalt, men så var icke desto mindre förhållandet. Brandchefen hade mothugg från alla möjliga håll under kårens genombrottsperiod, mest från Dagens Nyaeter och skämttidningarna. Dessa senare voro så flentliga, att kommandörskaptan Hollstén i stridens heita en gång tillät sig en kraftig represalieåtgärd.

Det var vid en eldsvåda, då, just som brandkåren anländt, chefen upptäckte Söndags-Nisses redaktör i närheten. Helt resolut tog han då och lät stänga in denne i ett litet publikt, i och för sig rätt så nödvändigt, om också icke som fångelse lämpligt hus, och satte för säkerhets skull en man utanför med sträng tillsägelse att icke släppa ut vederbörande förrän eldsvådan var slut.

När hr Hollstén skulle efter mönster från Göteborg införa brandskap här och hvar i staden, möttes han af det största oförstående. Husägarna vägrade låta honom sätta upp dylika, ty de miss-

pryde husen, hette det. Att de voro till fördel att ha i närheten, ville ingen inse.

Men polisen blef snart hans värste vedersakare, och detta har sin egen rätt pikanta förhistoria. Det var i början så, att staden för att pigga upp polisen utbetalade 10 kr. för hvarje gång poliserna från närmaste vaktkontor voro med sin lilla leksaksspruta före brandkåren vid platsen för eldsvådan. Men nu är härvid att märks, att på grund af frånvaron af brandskåp anmälan om eldsvåda alltid måste göras genom polisvaktkontoren.

Brandchefen fann då till sin för hvarje gång stigande förvåning, att hur raskt brandkåren än ryckte ut och hur vildt det än kördes genom gatorna, så var polisen lika fullt städe först framme vid eldsvådan. Detta blef honom slutligen för mycket, och han började ana, att allt ej stod rätt till.

Och lösningen vart honom till slut uppenbar. De arga skalkarna i polisen, som voro måna om att förtjäna sin tia, lagade nämligen hvarje gång anmälan om eldsvåda ingick, att de först hade sin spruta ute på väg, innan de brydde sig om att varsko brandkåren.

Men nu upptändes brandchefen av helig vrede, och på omedelbar framställning af honom blef polisens tia indragen. Detta skulle han förstås ha igen med ränta, resolverade Hermandads tjänare, och till den ändan fick han den ena stämningen efter den andra till polisdomstolen för — fortkörning! Hr Hollstén var uppe och bötade gång på gång, och det gick t. o. m. så långt, att dåvarande polisdomaren vid ett tillfälle slog näfven i bordet för honom under påpekande, att "han skulle lära brandchefen köra som folk på Stockholms gator".

Denna brandkårens oförklarliga impopularitet höll en gång på att kosta kommandörkapten Hollstén lifvet. Det var under en utryckning åt Söder till. Den vilda jakten gick denna gång på slädar, och främst i raden körde som alltid brandchefen med en brandsoldat och en vattenledningskarl på det lätta äkdonet. Då brandmännen passerade Stora Nygatan roade sig några halfstora slynglar med att under lifligt gestikulerande och hoppande sätta i med några gälla visslingar i tydlig afsikt att skrämra hästarna. Detta lyckades också öfver förväntan, ty brandchefens häst sträckte af i vildaste sken utan att känna tyglarna. Slussbron var till all olycka öppen för genomsläppande af en tegelskuta, något som icke på minsta sätt generade den vettskrämda skimmeln, som i sin ursinniga fart sprängde järnkättingen, slog af två stenpelare, studsade från parapeten och afleverade sig själf, släden, brandchefen och de båda karlarna på däckat af den så oväntadt belastade skutan.

Märkvärdigt nog blef släden den enda som försattes ur funktion genom det halsbrytande äfventyret, ty både hästen och de tre männen kunde, visserligen åtskilligt blåmärkta, taga sig upp för trappan och fortsätta färden.

Emellertid slog dock så småningom stämningen om, och Stockholms brandkår blef den populära institution den i dag är.

* * *

Tyska kyrkans brand var ett af de svåraste släckningsarbeten, som kommandörkapten Hollstén hade att utföra under sin 25-åriga brandchefstid, och svårigheterna kulminerade just under de ögonblick, då man väntade tornets fall. Ingen kunde nämligen med visshet förutsäga, när och i hvilken riktning detta skulle ske. Det var därför mycket kritiska ögonblick för de brandsoldater, som dragit upp i tornet med slangar.

Till råga på allt hade man då äfven att räkna med farliga flygbränder; icke mindre än fem kringliggande hus blefvo också samtidigt antända. Folk måste därför utsändas till alla hus i närheten för att ordna med vaktållning å respektive vindar.

Samma år brann Eldkvarnen å den tomt, där stadshuset nu börjar resa sig. Det var en mycket farlig eldsvåda att komma in på lifvet, ty

G. C. FAXE . MALMÖ

Gassvetsningsapparater.

Uplifningsapparater

för drunknade och osförgiftade.

Strålkastare

för brandkårsvagnar och automobiler
m. m.

Belysningsanordningar

för biografer. Eldsäkra intygadt af
Tarifföreningen.

Rökhjälmar

med syreförråd, att användas utan förbindelse med luftpump eller luftslangar.

Begär offerter och beskrifningar!

G. C. FAXE . MALMÖ

ständigt inträffade svåra explosioner i de väldiga mjölförråden, och af den oerhörda hettan uppstod en formlig cyclon rundt omkring eldhärden, som kastade stora, brinnande eldflak ända öfver till södra landet, oakadt det annars var fullkomligt lugnt väder.

Vid brandchefens och med honom hufvudstationens brandmäns ankomst 10 minuter efter eldens utbrott var det redan så hett, att Handtverkargatan ej kunde passeras med hästarna. Brandsoldaterna fingo därför hoppa af, spänna ifrån hästarna och med de i vatten doppade blusarna öfver hufvudet draga brandvagnarna igenom det heta bältet. Söders brandafdelning, som strax därpå anslände, nödgades taga vägen öfver Gamla Kungsholmsbrogatan.

Vid Tekniska skolans brand var det ytterligt nära att Stockholm hade förlorat sin brandchef. Han låg då tillsammans med en sergeant på de öfversta trappstegen i vindstrappan, då lika plötsligt som oväntadt hela taket störtade ned. Det var för de båda djärfva männen ett fruktansvärdt ögonblick, omhvärfda som de voro af brinnande bjelkar och bråte. Men brandchefen slapp den gången undan, skallad i ansiktet och på händerna, förutom en del andra skador, som åtskilliga veckor höllo honom i sängen.

Dystra och muntrande poängar.

Den, som i likhet med kommandörkapten Hollstén varit med om så mycket, har naturligtvis sett både mörka och ljusa sidor af sitt arbete med räddande af andras lif och egendom. En händelse, som i all sin tragik har ett galghumoristiskt inslag, skall här berättas:

☐ Förbandslådor ☐

Från 3:— till 35:— kr.

Sjukvårds- & Förbandsartiklar

GUMMIVAROR

m. m., m. m.

köpast bäst och billigast från

Fritz Svensson,

Drottningg. 34 ÖREBRO Rikstel. 1689

För många år sedan låg ute i ändan af Hornsgatan en s. k. därstuga, där många vansinniga voro inhysta. En natt bröt där ut eld, och den vaktmästare, som först upptäckte branden sprang omedelbart ut för att söka upp närmaste brandskåp. Men en poliskonstapel i hans väg, som fick se mannen springande för lifvet, barhufvad och med skräcken afspeglad i sitt anlete, fick genast klart för sig, att det var en däre på rymmarstråt, hvarför han gnodde i kapp den nära nog utpumpade mannen och högg honom i hampan. Vaktmästaren sökte förgäfvles klargöra sitt ärende, men fick blott till svar: "Åhnej, min gosse, följ du blott med till vaktkontoret!"

Innan sammanhanget blef utklareradt, hade sålunda en dyrbar tid spillts. När brandkåren anslände, hade därför redan ett par af de olyckliga fått sätta lifvêt till, och i andra våningen såg det hotande ut för dem, som befunno sig däruppe, då trappuppgången var afstängd genom elden. Under det brandchefen befann sig nedanför fick han plötsligt se ett stort, svart bylte komma farande rätt öfver honom. Han steg åt sidan, och omedelbart därefter hamnade i en snödrifva bredvid honom en brandsergeant med ett gammalt kvinnligt hjön i famnen. Gumman hade icke på villkor velat låta sig rädda, hvarför sergeanten resolut såg sig nödsakad tillgripa den enda utväg, som stod honom öppen — fönstret.

En annan episod, som belyser den primitiva arten af Stockholms äldre brandväsen, berättar kommandörkapten Hollstén med en viss förkärlek. Det var under omorganisationens första år, då ännu alla de gamla "brandkärerna" existerade jämsides med den nyuppsatta.

Det hade slagits larm långt utifrån Kungsholmslandet, där ett afträde brunnit ned. När brandchefen anlände till platsen, voro en del af "kollegerna" redan där, men ingen hade riktigt klart för sig, hvar det brann, ty eldsvådan hade redan gjort ifrån sig af sig själf. Man såg blott, att det rök ur en grop i marken, och det egentliga arbetet bestod nu i att hindra nyfikna personer från att trilla ned i denna, något som emellertid icke lär ha lyckats fullständigt, enligt vad malisen påstår. Då kommer plötsligt som ett skott en fläsande man sättande öfver terrängen, styr kosan rakt mot brandchefens vagn, där han stupar af trötthet, i fallet tappande en pjäs, liknande en stege i miniatyr.

"Vad är du för en?"

"Jo, jag är delat till stegen", svarade mannen och förklarade, att han tillhörde en brandafdelning på Söder, som var den lyckliga ägaren af en half s. k. våningsstege, hvilken naturligtvis var i praktiken fullständigt oanvändbar, då ej den andra hälften fanns. Med denna stegstump hade den arme mannen att luffa ut i staden öfverallt, där

oldsvåda uppstod. Det hör också till saken, att denna pjäs en gång i tiden öfverlämnats som en gåfva af prins August!

Några jämförelser mellan förr och nu.

Till sist uttalade sig den forne brandchefen rörande de förändrade förhållandena, under hvilka brandkåren nu arbetar, med särskild tanke därvid ägnad den betydelsefulla åtgärd, som ligger i brandkårens automobilisering.

Det är de alltmåra i hufvudstadens närhet uppväxande, så småningom äfven inkorporerade förstadssamhällena, sade kommandörkapten Hollstén, som ha den största nyttan af den gjorda förändringen, ehuru denna naturligtvis på intet sätt får förbises för själfva Stockholms del. Ty tack vare automobilerna kan man raskare förflytta sig utåt periferien. Visserligen ha ju dessa samhällen sina små brandkårsstationer, men gäller det något verkligt allvarligt, så få de ändock lof att sätta sin lit till hufvudstadens tränade personal och dess oändligt större resurser.

"Men poesien är borta nu", säger den gamle brandchefen med ett vemodigt leende.

Vårt yrke.

Det påpekades i förra nr:t af tidningen att vid våra årsmöten böra mer än hvad hittills varit fallet, fackfrågor debatteras. Härvid ger jag ordf. fullkomligt rätt, vi komma ju tillsammans ej blott för att dryfta endast föreningsangelägenheter. Det finnes så ofantligt mycket annat rörande vårt yrke som för den intresserade brandmannen har sitt stora intresse.

Olika rön och erfarenheter samt iakttagelser som göres under vår tjänsteutöfning böra vid ett sådant tillfälle komma fram. Jag är säker om att alla hafva vi något att lära. T. ex. under den gångna vintern har nog de kärar, hvilka äro utrustade med automobiler fått göra många erfarenheter hvad det beträffar automobilen som brandfordon vintertid. Det kan ju resoneras som så, att en sådan sak böra vi ej lägga oss uti. Detta instämmer jag dock ej uti. När en brandkår står i begrepp att öfvergå till bilar tror jag ej det skadar att så många synpunkter komma fram som möjligt, sak samma hvem personen är inom kåren som framhåller dem.

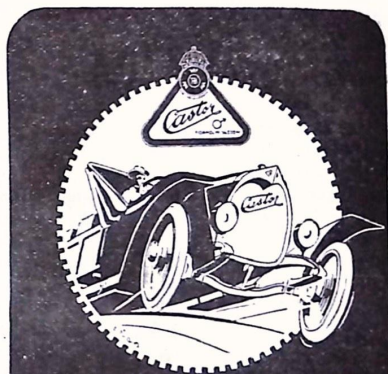
En annan sak som också är af betydelse; vi skola försöka att vid hvarje årsmöte få några fler föredrag. Det finnes ju en hel del saker som stå vårt yrke mycket nära och kunna utgöra ämne

för ett flertal föredrag. Jag anser styrelsen borde gå i författning om, att hvarhelst mötet skall hållas, på resp. plats anmoda någon eller några personer att hålla föredrag för mötesdeltagarne. För saken intresserade personer finnes säkerligen på hvarje plats, t. ex. byggmästare, ingenjörer, skorstensfejare, m. fl. Våra möten skulle därigenom få karaktär af verkliga yrkesmöten.

Äfven inom egna led finnes det förmodligen många personer hvilka äro lämpliga som föredragshållare, blott litet god vilja finnes. Vårt skioptikon hoppas jag att vi få se i bruk vid det kommande mötet.

Till sist en uppmaning till alla mötesdeltagarne: försök var ock en att i bästa möjliga mån göra våra möten så innehållsrika som möjligt.

Eve.

TIDAHOLM'S NYA LAST- OCH BRANDKÅRS- AUTOMOBILER

NY, ÖVERLÄGSEN KONSTRUKTION.
DRIFTSÄKER. EKONOMISK.

GENERALAGENTER:

CRONSTEDT, KASTENGREN & CO

(i. Dömler - Mercedess Automobilagentur)

BIRGERJARLSGÅTAN 6, STOCKHOLM.

ALLA SLAG AV AVTÖLLBEHÖR...

Förbundsarbete.

Meningen med startandet af Svensk Brandkårs-Tidning var bland annat den, att densamma skulle utgöra en förbindelselänk, såväl mellan de olika lokalafdelningarna som mellan de enskilda brandmännen tillhörande förbundet. Jag tager mig därför friheten att härmed få framföra en del synpunkter som jag tror skall vara till gagn för vår samslutning, ty att många brister finnes i arbetssättet för vårt förbund är nog ett faktum som inses af hvar och en. Jag hoppas att denna min artikel ej röner samma öde som min föregående; den hamnade antagligen i papperskorgen. En fråga som ligger mig varmt om hjärtat är: "Hvad kan och bör göras för att stärka intresset bland medlemmarna och vinna större tillslutning till förbundet?" För frågans förra del äro ju en del åtgärder vidtagna, huruvida de kunna medföra några resultat får väl framtiden utvisa, Hvad den senare delen af frågan beträffar har den nog blifvit styfmoderligt behandlad änskönt det är en sak som hvarje medlem borde ägna en särskild tanke om. Intresset för förbundet har åtskilligt slappnat hos såväl medlemmarne som hos styrelsen. Sådant får under inga förhållanden ske, ty märker den enskilde medlemmen att styrelsen tager sin uppgift med en viss nonchalans, så verkar det allt annat än intresseväckande. Enligt min mening är det för dålig kontakt mellan lokalafdelningarna och förbundets styrelse, enkannerligen dess ordf., man vet just ej mycket utaf styrelsen förrän vid årsmötena; mellan dessa är det dödstyst. Nu invändes kanske häremot, att hvarje lokalafdelning får sig föredragningslistan tillställd, ja detta är ju sannt men låtom oss skärskåda saken litet närmare. Omkring åtta dagar före årsmötet kommer den s. k. föredragningslistan hvars knapphändiga rubriker tillkännagifver hvad som af årsmötet skall behandlas. Jag hörde en förbundsmedlem en gång yttra: för att tyda denna lista bör man vara utrustad med ett sjette sinne. Man får därför icke förvåna sig att en del ombud vid årsmötena äro ganska främmande för de saker som skola behandlas.

Styrelsen föredrager sin blygsamma utredning af hvarje fråga och ombuden säga ja och amen, därvid är saken klar och frågan lägges åtsido. I regel är det styrelsens förslag som gå igenom men hvem borgar för att detta alltid varit lyckligt för förbundet. Därom äro all meningarna delade. Om jag ej misminner mig har denna saken en gång förut varit föremål för kritik men det upplystes vid ett årsmöte att det skulle ställa sig för dyrt att utarbeta en mera detaljerad lista. Detta är ingen ursäkt, anlita tidningen mera i förbundsfrågor än hvad nu göres och jag är sä-

ker på att saken låter sig ordnas. Handen på hjärtat, herrar styrelseledamöter! Lägga Ni mera intresse i dagen för förbundet och dess fromma skall förvisso resultatet blifva ett annat. När vid val af styrelse föreslås personer som anses lämpliga som ledamöter, bör hvarje föreslagen person känna med sig att intresse finnes för saken, och vilja att göra något för förbundet, äger personen ifråga ej dessa egenskaper bör han ej åtaga sig ett sådant kall.

Äfven protokollet har varit föremål för en mycket välbehöflig kritik men utan synbart resultat.

Samma ständiga visa hör man efter hvarje förbundsmöte, hvarför kommer ej protokollet? Hvad kan orsaken vara till det årligen återkommande dröjsmålet. Är det bristande intresse eller tid, eller är det rent af försumlighet. När det tycks vara så svårt att få protokollet uppsatt varför då ej anlita ett aflönadt biträde vid protokollet. Det kostar visserligen pengar, men spara hellre på något annat ty det är för förbundets bestånd ytterst viktigt att protokollet utkommer i ordentlig tid.

En annan sak rörande protokollet är, det bör göras mer fullständigt. Hvarje förslag bör antecknas till protokollet, liksom hvarje nämnvärdt anförande och yrkande, äfven om det kommer från något ombud. Därigenom skall hvarje medlem, efter ett årsmöte bättre kunna sätta sig in uti huru det arbetats vid förbundsmötena, nu stå de som ej beviljat desamma alldeles främmande. Hvarje man som tillhör förbundet fordrar att bli behandlad som medlem och ej efter några godtycklighetsprinciper. Som jag torde få skäl att återkomma må det sagda vara nog.

"Forts".

Något om brandskydd.

Löjtnant E. Enander, expert i fråga om brandtekniska anordningar, har utarbetat en broschyr med denna titel, afsedd att lämna råd och upplysningar till dem, som intressera sig för skyddsåtgärder vid eldfara, särskildt vid bruk och fabriker på landet, herrgårdar, kommuner och samhällen som sakna fast ordnat brandväsen. Broschyren lämnar anvisningar, hur man bör planera ett effektivt brandskydd äfven då mindre belopp finnes till förfogande. Talrika illustrationer förekomma. Broschyren tillhandabålles i bokhandeln för 50 öre, och expedieras på begäran kostnadsfritt från Ludvigsbergs verkstads aktiebolag i Stockholm, som tillverkar brandsprutor och eldsläckningsredskap.

Brandordning för Sveriges landsbygd.

Civildepartementet har utsänt en af kommunala centralbyrån utarbetad promemoria med förslag till mönsterbrandordning för rikets landskommuner, detta för att undanröjda de rent formella svårigheter, som kunna anses ha bidragit till att kommunerna icke i någon större utsträckning begagna sig af sin genom lagen af den 13 juni 1913 medgifna rätt att ordna och organisera sitt brandväsen.

Grundstommen i förslaget till brandordning utgöres af de allmänt preventiva stadganden om sotning och brandsyn, hvarjämte särskild vikt fästas vid vissa ur brandsäkerhetssynpunkt betydelsefulla föreskrifter om handhafvandet af eld och eldfarliga ämnen. Införandet af regelbundna sotningsförrättningar, verkställda af yrkeskunniga sotare, har varit en af de grundförutsättningar för ett effektivt ordnande af brandväsendet å landsbygden som ansetts böra närmare regleras. I större och bäkräftigare kommuner torde en yrkesutbildad sotare böra fast anställas. Beträffande brandsynen med åtföljande efterbesiktningar ha i den föreslagna brandordningen stadgats sådana föreskrifter, att dessa synförrättningar skulle komma att utgöra en så vidt möjligt effektiv inspektion och kontroll af de enskilda fastighetsägarnas brandsäkerhetsåtgärder.

Beträffande brandredskapens antal och beskaftenhet har i brandordningen införts att de böra vara tillräckliga och ändamålsenliga samt att de ständigt skola underhållas i fullgodt skick. Att närmare pröfva och afgöra hvad som i dessa afseenden kan äligga kommunen har uppdragits åt brandstyrelsen. Närmare bestämmelser ha också lämnats om disposition vid eldsvåda af vatten i brunnar, vakar och andra vattenhämtningsställen. Brandmästarbefattningarna äro principiellt att betrakta som kommunala förtroendeuppdrag, men alldenstund med dessa befattningar äro förenade allehanda viktiga och tidsödande göromål torde det vara lämpligt att tillerkänna innehafvarna skälig ersättning för deras arbete.

Beträffande öfningar med brandstyrkan har endast allmänt föreskrifvits, att brandmästaren på lämpligt sätt bör i tur och ordning för öfningars hållande inkalla manskap från olika delar af sitt distrikt.

De med genomförandet af brandväsen som nu föreslagits förknippade extra kostnaderna skulle komma att inskränka sig till arvoden eller trakamenten åt brandmästarna, tilläggsafgifter åt sotaren, ersättningar åt brandsynenämnderna och vaktmanskap samt eventuella kostnader för beredande af vattentillgång.

Stockholmsbilder.

Brandkären.

*Skrämde kretsas ett par måsar
rundt kring Jakobs kyrkas torn,
bort i någon gata släsar
argt och varnande ett horn,
klockor be, sirener tjuta
och en liten klarögd tös
öppnar slämtande sin ruta
för att se hvar el'n är lös.*

*Hon ser gatans hvimmel stanna
för konstapelns lyfta hand,
hör en åkardräng förbanna
och ser skenet från en brand.
Ser ett moln som rostbrunt glöder
midt i vinterkvällens blå.
— Åter brinner det på Söder!
— Tänk, att folk skall starfva så!*

*Knappt har snön därute lagt en
enda frostkristall uti
hennes hår när redan jakten
rusar larmande förbi.
Lugnt hon sätter sig till rätta
vid ett ljus af stearin
och begynner på att tvätta
sina handskar med bensin*

S. U.

Sammanslutningens idé.

Under denna rubrik lästes i förra numret om Stockholms Brandmanskaps Begravningskassa. Jag kom då att tänka på en annan fråga, nämligen om bildandet af Svenska Brandmannaförbundets Änke- och pupillkassa. Undrar nu huruvida den frågan är afförd från dagordningen, eller den ännu befinner sig bland bordlagda frågor. I senare fallet vore det icke då på tiden att änyo upptaga den till behandling efter så många års hvilat, frågor

Intresserad.

Nyanskaffning.

Västerås brandstyrelse begärde i sitt budget-förslag för år 1914 ett anslag på 20,000 kr. för inköp af en brandbil med mek. steger, hvilket stadsfullmäktige i sin tur beviljade. Som det äfven visat sig lämpligt att hafva pump inkopplad å bilen begärde brandstyrelsen ytterligare ett anslag på 2,000 kr. hvilket äfven beviljades. Kon-trakt uppgjordes med den bekanta bilfirman Scan-ia Vabis i Malmö om leveransen på bil och pump. Stegen är levererad och uppmonterad af E. Fromell i Sundsvall. Bilen är försedd med en 60 hkr. motor och kan uppdrifvas till en fart af 40 km. i timmen. Pumpen är af R. A. G.-typ och lämnar 1,250 minutliter. Stegens längd 22,5 mtr af lätt (800 kg.) och god beskaffenhet, den kan med lätthet manövreras av 3 man. På bilen är vidare uppmonterad 6 st. slangrullar (600 mtr), pyttspruta, brandposthufvud, strålrör, rutschbana, skarstegar, liräddningslinor, yxor, spett, 8 m. sugslang, samt i öfrigt allt som till en väl utrustad brandbil hör. Vid förrättadt le- veransprof å en sträcka af omkring 8 mil visade det sig att bilen var af utmärkt beskaffenhet. Pumpen profvades under 4 timmar hvarvid hölls omkring 8 kg. slangtryck med 3 ledningar. All öfrig attiralj är uppmonterad af kårens personal, och är plats beredd för 18 man. Bilens hela längd är 7,5 mtr, totala vikten cirka 7,000 kg.

Eldsvådor.

En af de mest envisa eldsvådor Stockholms brandkår haft att bekämpa utbröt vid half 1-tiden på middagen den 11 mars nere i källaren till huset Tomtebogatan 11 och höll ännu sent på natten i sig, ehuru icke mindre än 9 slangledningar under hela dagen voro i verksamhet för att få bukt med den.

Källaren inrymmer bl. a. ett upplag för trä- varor, och det var i detta upplag som elden uppstått, förmodligen till följd af någon felaktig- het i en ugn, i hvilken förut på dagen för första gången på mycket länge eldats. Elden fick ögon- blickligen god näring i trävirket, men till följd af den ringa lufttillförseln i källaren slog den icke ut i lågor, utan pyrde fram genom lokalen. När Johannes' och Kungsholmens brandkårer anlönde till platsen konstaterade man att det icke fanns någon möjlighet att utan rökmasker tränga in i källaren, och för att få in slangledningarna i de härjade lokalerna, som ha en mycket stor yta, måste man hugga upp en hel massa hål. Bl. a. bröt man sig igenom en tjock brandmur, men allt till synes utan nämnvärdt resultat. Att sätta hela källaren under vatten, hvilket ju skulle ha varit både den enklaste och billigaste lösning, lät sig icke göras på grund af att den var försedd med afloppsledningar. Hela dagen arbetade brand- kåren med all energi och flerfaldiga aflösningar af folket måste göras. Huset, som äges af ad- vokaten Richard Lundgren och fabriköf Frans Andersson, hvar icke hotat, men källaren blef alldeles tillspillogifven. Trävirkesupplaget var för- säkradt för 20,000 kr.

Under släckningsarbetet på eftermiddagen in- träffade en olycka, som på ett här när kom att kosta brandförman Thomé lifvet. Han hade varit nere i källaren, försedd med rökmask, men måste bege sig upp igen för att hämta en yxa, med hvilken han skulle hugga sig igenom någon bräd- stapel. Vid nedgåendet följde han en slangledning, men kände då han inträngt ett stycke i källaren att det började susa i hufvudet, ett tecken på att luften i rökmasken började ta slut. Han vände nu för att söka ta sig ut i det fria igen, men innan han tagit många steg störtade han omkull och förlorade medvetandet. Dessförinnan sökte han dock tilldraga sig kamraternas uppmärksam- het genom att rycka häftigt i signallinan, men denne hade fastnat, så att signalen ej gick fram. Kamraterna uppe på gården började fatta miss- tankar, då Thomé icke gaf något lifstecken ifrån sig, och några af dem skyndade ned i källaren. De funno honom då liggande sanslös och blö- dande ur näsa och mun. I polisriketvagnen för- des han omedelbart till Sabbatsbergs sjukhus och sedan han där fått nödig vård, fick han på kväl- len bege sig till sitt hem.

ALLMÄNNA BRANDREDSKAPSAFFÄREN

E. Bergström & Comp.

Scheelegatan 22

STOCKHOLM

Specialaffär för

BRANDMATERIEL

Guldmedalj Stockholm 1897.

Högsta pris
i Gefle 1901.

Stadsdiplom
Berlin 1901.

Fönster som reservutgångar vid eldfara.

Hos öfverståhållareämbetet hvilat för närvarande till afgörande ett rätt egendomligt brandsäkerhetsärende, som torde komma att få ganska stor betydelse som prejudikat. Det gäller, huruvida en offentlig samlingslokal kan få ersätta de stadgade reservutgångarna med fönster, hvilka då gifvetvis konstruerats på ett särskildt sätt.

Lokalen i fråga är Nockebyhofs missionsförenings samlingslokal i Grönvik, utanför Stockholm. Brandkapten Borgenstierna hade vid besiktning af denna bl. a. anmärkt, att reservutgång alldeles saknades, och följaktligen också begärde åläggande för föreningen att upptaga en dylik utgång. Häremot invände emellertid föreningen att frågan om reservutgångar lösts på så sätt, att tre fönster på salens ena långsida konstruerats enkom för ändamålet. Man hade inrättadt dem utan fönsterposter och försedt dem med vanliga klinkor, som äro mycket lätta att öppna. Då dessa fönster ligga på ringa höjd öfver marken, menar föreningen att de godt kunna användas som reservutgångar.

Brandkaptenen är emellertid alls icke böjd att erkänna dessa orginella reservutgångar. I sina påminnelser framhåller han att i öfverståhållareämbetets kungörelse angående säkerhetsåtgärder för offentliga samlingslokaler finns intet medgifvande för fönsters godkännande som reservutgångar, och det med rätta, då ju en dylik lokal skall kunna besökas såväl af mindre barn som orkeslösa äldre personer. För dessa skulle gifvetvis ett antrande ut genom fönster vid eventuell panik vara alldeles omöjligt. Brandkaptenen vidhåller alltså sitt yrkande på en ordentlig reservutgång.

FOTOGRAFIER

och vykort af brandstationer och brandredskap, såväl äldre som nyare mottages med tacksamhet af samlare. Vyer från Stockholms brandväsende sändes i utbyte. Adr. "Samlare", denna tidnings exp. Örebro.

Eld- och inbrottssäkra dörrar.

Det är gifvet, att en allt mer stegrad betydelse fästs vid erhållandet af brandfria afbalkningar inom husen, de må nu användas som kassavalf eller skåp eller för förvarandet af andra dyrbarheter. Att tillverka eldsäkra dörrar med dubbla plåtar enligt systemet "pressning och falsning" med mellanliggande stark isolering, bestående af kork-, sten- eller asbestkiselgur, är ej något nytt eller opröfvadt, utan fullt utexperimenteradt, och dörrar och skåp af detta system ha af fackmän erkänts som de bästa och användas i stor utsträckning, särskildt i utlandet.

Konstruktionen af dörrar om 100 kg. och mera pr kvm. är en af kassaskåpsfabrikanter redan löst uppgift. Dessa dörrar, som tillverkas för kassavalf m. m., äro på grund af sin tyngd ej lämpliga att användas vid byggnadsföretag i allmänhet, ej heller hafva de tunga järndörrar, som tillverkas af tunga, opressade plåtar utan hänsyn till dörrrens utseende, utsikt att vinna någon större utbredning. Det tyska berömda dörrsystemet har konstruerats efter erfarenheten, att hvarken impregnerade eller med plåt öfverdragna trädörrar hafva tillräcklig brandfasthet för omskrifna ändamål, utan att fastmera plåtar, anordnade så att de bilda dubbla väggar, isolerade från hvarandra genom ett verksam medel, äro den enda utvägen för att konstruera en eldfast dörr, som tillgodosör alla kraf.

En firma i Stockholm, som upptagit tillverkning af sådana dörrar samt kassaskåp etc. är J. Isakson & Co, Rålambshov, Stockholm.

Södertälje.

Brandkåren har under år 1915 varit alarmrad 16 gånger, däraf för eldsvåda 3 ggr, skogseld 3 ggr, soteld 5 ggr, falsk alarm 1 ggr, trängrök 2 ggr, kontakt 1 ggr samt inspektion 1 ggr.

Sjuktransportvagnen har rekv. 232 ggr, däraf för olycksfall 27 ggr, epidemiska sjukdomar 87 ggr och öfriga sjukdomar 118 ggr.

Till vakthållning vid offentliga föreställningar, då fara för eld ansetts förekomma hafva erforderligt antal brandvakter varit kommanderade. Antalet sådana vakter har under året utgjordt 133 stycken.

Brandkårens kamratförening har till styrelse för 1916 valt följande: Ordf. D. Gustavsson, v. ordf. Andrén Andersson, sekr. Hj. Andersson, kassör K. A. Hulth, bitr. ledam. Joh. Widén samt till korresp.-sekr. Bernh. Strömwall.

Tillkännagifves.

De brandkårsmän, som i tid vilja förskaffa sig rum under Svenska Brandmannaförbundets blifvande årsmöte i Västerås, torde anmäla detta till brandman E. V. Ask därstädes, hvilken välvilligt lofvat ombestyrta saken.

Wästerås Brandk. Kamratförening.

Notiser.

Wästerås.

Brandkåren har under året varit alarmerad 23 ggr, däraf för eldsvåda 9 ggr, förmodad eldsvåda 5 ggr, soteld 9 ggr, största antal ledningar som på en gång användts är 3, däraf 2 från ångspruta. Vid en del tillfällen hafva pyttssprutor varit tillräckliga för släckningen. Slanglängden som vid eldsvådor användts utgör 300 mtr.

Brandkårens personal erhöill till jul ett extra dyrtidstillägg varierande från 20 till 105 kr. pr man.

Wästerås brandkårs kamratförening höll sitt årsmöte söndagen den 6 febr. Styrelse- och revisionsberättelserna utvisade att föreningen under året ökats med 2 medl. På förslag af revisorerne tillerkändes styrelsen full och tacksam ansvarsfrihet för det gångna räkenskapsåret. Till styrelse omvaldes G. Th. Medin, ordf., E. L. Rask, kassör, samt nyvaldes till vice ordf. Emil V. Ask, sekr. A. H. Staberg och v. sekr. M. Th. Gustafsson. Till styrelsesuppleanter valdes Knut A. Lövstrand och G. A. Lindberg. Revisorer blefvo brandmäst.

K. F. Sandberg och A. Johanson med J. R. Anderson och R. A. Ferngren som suppleanter. Till bibliotekarie omvaldes Emil V. Ask.

Sundsvall.

Sundsvalls brandkår har under år 1915 varit alarmerad 33 ggr, däraf för eldsvådor eller tillbud till dylika 10 ggr, soteld 18, trångrök 4 och skogseld 1 g.

Följande antal skjutsar ha på rekvisition utförts: 409 ambulansskjutsar, 124 polisskjutsar och 11 diverse skjutsar.

Brandskadeersättning har af försäkringsgivare utbetalts med kr. 106,503:35 och hela försäkringsvärdet af den af eldsvåda skadade egendomen har uppgått till kr. 1,957,825:—

Vid eldsvåda hafva 1 g. erfordrats 5 slangledningar 1 g. 2 ledningar och 2 ggr 1 ledning.

Vid öfriga eldsvådor hafva mindre handkraftsprutor, custos eller vattenpytsar användts.

Sundsvalls brandkårs sjuk- och begrafningskassa har på årsmötet till styrelse återvalt hrr S. J. Magnusson ordf., E. E. Fromell, J. E. Forsling, A. Söderberg och A. Söderlund. Revisorer blefvo: L. Englund, E. Pettersson med J. Källman som suppleant.

Nettobehållningen vid årets slut var kr. 344:49 med en kassabehållning af kr. 2,221:01.

Sundsvalls brandkårsförening återvalde vid årsmöte den 23 mars den afgående styrelsen med acklamation. Styrelsen består af hrr E. E. Fromell ordf., S. J. Magnusson, Carl Lagerström, A. Larsson och J. Danielsson, Suppleanter J. Forsling och A. Söderlund. Revisorer, W. Pettersson, C. L. Larsson med J. E. Källman som suppleant. Bibliotekarie blefvo A. Söderberg och J. Forsling. Sekreterare är Carl Lagerström, adr. Brandstationen.

Gynna Svensk Brandkårs-Tidnings annonsörer!

Trelleborgs Gummifabriks Aktiebolag tillverka sug- och spolslangar samt tekniska Gummivaror af alla slag.

Afdelningskontor och nederlag: SKEPPSBRON 4, GÖTEBORG.